రుద్రాక్షమాల

"ఏమే, సరస్వతీ ఓ సారిలా వస్తావూ?" అంటూ పిలిచేరు రావుగారు.

"ఆ! ఆ! వస్తున్నా" నంటూ పులుసులో తాలింపు పెడుతున్న సరస్వతి జవాబిచ్చింది.

"ఏం సుఖం మండ! పిలవంగానే తగలడి రావచ్చుగా ఎందుకు పిల్చారోనన్న ఆదుర్దా లేకుండా! ప్రాణంమీదికి వచ్చినా యింతే తీరిగ్గా తాపీగా పులుసులో తాలింపు వేసుకుంటూ కూర్చుంటావు. అస్తమానం ఆ వంటింట్లో అఘోరిస్తావు. ఏదో పెద్ద పెళ్ళికి సంతర్పణకో వంటకి, వార్చేదానిలా. ఇద్దరు మనుషులకు చేసే వంట ఎంత సేపు పడుతుందేమిటి! నాకు తెలియకడుగుతా!" అంటూ రంకెలు వేసేరు రావుగారు.

ఆయనగారి చింత నిప్పులాంటి కోపం. [illegible] అంతవరకూ దెబ్బలాడుకుంటున్న పిల్లలిద్దరూ బుద్ధిగా సంచులు [illegible] పుస్తకాల్లో తల దూర్చేరు [illegible].

సరస్వతి తడిచేయి కొంగుకు తుడుచుకుంటూ వచ్చింది.

"ఎందుకంతలా నోరు చించుకుంటారు? పోపు [illegible] తాలింపు మాడిపోతే అంతా [illegible]. మళ్ళీ తాలింపు మాడిపోయిందని పులుసు బాగాలేదంటూ [illegible] పెడతారు. ఇంతలో ఏం కొంప మునిగిందేమిటి?" అంటూ రుసరుసలాడింది.

"సరేలే! ఇప్పటికైనా వచ్చావు. ఏసం కొన్నానో చూడు. రుద్రాక్షలు కొన్నాను. బాగున్నాయికదూ" అంటూ భార్యకి చూపించేరు శాంతించిన కంఠంతో.

"ఆ బాగానే వున్నాయిలే. ఇంతకీ రుద్రాక్షలు మీకెందుకట? ఖరీదెం తేమిటి?" అన్నది సరస్వతి పూసల్ని పట్టి చూస్తూ.

"ఎంతైతే నేమిటే. బాగున్నాయికదా, నేను రోజూ జపం చేసుకుందామని తెచ్చాను. పాతిక రూపాయలనుకో. అయితేనేం నాకు బాగా నచ్చాయి. అన్నీ ఒకే సైజులో వున్నాయికదూ" అంటూ సంతృప్తితో చూసేరు.

"సరేలెండి. ఇందుకేనా పిలుస్తా. నేనేమిటో అని హడలిపోయేను. నాకు పనుంది బాబూ" అంటూ సరస్వతి వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

"నాకు స్నానానికి నీళ్ళు పెట్టు" అన్నారు రావుగారు.

"ఇప్పుడా! ఈవేళలో స్నానంచేస్తారా?" అన్నది సరస్వతి ఆశ్చర్యపోతూ.

"అబ్బ! అన్నీ కుశంకలే. నీకెందుకా విషయాలన్నీ. స్నానంచేసి శుచిగా జపం చేదామని అనుకున్నాను. సరా. ఇంక త్వరగా కానీ" అంటూ పూసల్ని వేరే దారం పేని దానికి గ్రుచ్చసాగేరు.

"నీళ్ళు కాగేయి. స్నానం చెయ్యండి" అంటూ సరస్వతి కేక పెట్టింది.

"ఒరేయ్ [illegible] ఇక్కడ కొచ్చి [illegible]. అమ్మతోటి అఘోరించు" అంటూ తువ్వాలు భుజాన వేసుకుని బయలుదేరేరు స్నానాల గది వేపు.

"ఇదుగో. ఏయ్. నిన్నే. ఏకమైనా బుద్ధుందా. నేను జపం చేసుకుందామంటే ఈ కుర్ర వెధవలు ఒకటే అల్లరి చేస్తున్నారు. వీరిని పిలవలేపూ, నీకే చెప్పేది. కాసేపు పిల్లల్ని సంబాళించలేని యిల్లాలివి

కళ్ళల్నింపను కన్పిస్తు!" అంటూ కేక పెట్టారు.

ఏంపట్రా! వెధవ అల్లరి మీరూనూ. ఒక్క క్షణం నోరు మూతపడదుకదా. పదండి పంటింట్లోకి అన్నది సరస్వతి చెరో చేత్తో లేవదీస్తూ.

"వాడు నా గోలీలెందుకు తియ్యాలి? చెప్పు. వాణ్ణి తన్నినా పాపం లేదు. అమ్మా నా గోలీలు నాకిప్పించవే" అంటూ రామం అరిచేడు.

"నా చాక్‌పీసు వాడెందుకు తియ్యాలి? నావి నాకిప్పించు. వాడిగోలీలు వాడికిచ్చేస్తాను" అన్నాడు గోపి.

అక్కడినుంచి చెరో వైపున గుంజుకోనారంభించేరు, ఒకరినొకరు వెక్కిరించుకున్నారు. కొక్కిరించుకున్నారు. సరస్వతి విసుగుకో చెరో రెండు అంటించి చెరో మూల కూలేసింది. వాళ్ళిద్దరూ పెంకులెగిరేలా రాగాలు తీశారు.

"ఛీ! ఛీ! వెధవ సంత! కాసేపు కూర్చోనివ్వరుకదా నా బొంద జపం. మనస్సు నిశ్చలంగా వుండనీదు. నేరకపోయి ఈ నరక కూపంలో పడ్డాను రామచంద్ర ప్రభో! ఈ నరకం ఏ పగవాడికి కూడా వద్దు" అంటూ మండిపడ్డారు రావుగారు.

"నోరు ముయ్యండర్రా! నోరు ముయ్యండి. లేదా చెరో రెండంటించగలను ఏం మూస్తారా లేదా" అంటూ హూంకరించింది సరస్వతి. పిల్లలు మరింతగా గొంతెత్తి అరునొక్క రాగం ఆలాపించేరు. సరస్వతికి విసుగేసి తలా రెండూ అంటించింది. పిల్లలు గొంతు చించుకొని ఏడుపు సాగించేరు.

"ఏమిటే వెధవ సంత! పిల్లల్ని పది నిముషాలు ఊరుకోబెట్టలేవూ! దేనికున్నావు గాలికి వదిలేయటానికా! బుద్ధి లేదూ!" అంటూ సరస్వతి పై విరుచుకుపడి ఆ కోపం చల్లారక పిల్లల్ని చావగొట్టేడు. వాళ్ళు భయంతో ఒణికిపోతూ లోలోపలే వెక్కి వెక్కి ఏడ్వసాగేరు.

"ఏమిటా గొడ్డుని బాదినట్టు బాదటం? వాళ్ళు పిల్లలా మనుషులా. అలా చెండుకు తింటున్నారు. అందర్నీ అలా చావగొట్టి జపం చెయ్యకపోతేనేం? ఏ దేవుడు ఏడ్చాడు. ఇంట్లోవాళ్ళమీద లేని కనికరం భగవంతునిమీద కలిగిందా?" అంటూ సణిగింది సరస్వతి.

"నోరు మూసుకుందూ. సంతోషించేం కానీ. పిల్లల్ని అదుపులో పెట్టను చేతకాదుకానీ గొప్ప బుద్ధిచెప్పవచ్చేవు చాలించు. నాకోపం తెప్పించకు" అంటూ కళ్ళు మూసుకొని "ఓం నమః శివాయ" అంటూ జపం ఆరంభించేడు మళ్ళీ.

2

"ఇదుగో. విన్నే. ఏం చేస్తున్నావ్" అంటూ కేకేసేరు రావుగారు.

"ఆ! ఆ! వచ్చే" అన్నది సరస్వతి వంటింట్లో పని చేసుకుంటూ.

"ఆ! ఆ! నీవేనా వచ్చేది. దొంగలు పడ్డ ఆరునెల్లకి కుక్కలు మొరిగాయన్నట్లు సామెతగా పిలిచిన గంటకు పూటకు పడతావు "ఏమిటీ" అంటూ. అప్పటికి చెప్పదలచుకొన్నది కాస్తా మర్చిపోతాను" అంటూ విసుక్కున్నారు రావుగారు.

"ఆ! ఏమిటో చెప్పండి! పొయ్యిమీద పోపు మాడిపోతున్నది" అన్నది సరస్వతి ముఖాన పట్టిన చెమట కొంగుతో అద్దుకుంటూ.

"అహాఁ అహాఁ ఏం అందంగా వున్నావే బుగ్గన మసి. చేతుల నిండా మసి. తలనిండా బూడిద, నొసటి కుంకుమ కరిగి కళ్ళల్లోకి ప్రవహిస్తుంటే అచ్చు శూర్పణఖలా వున్నావు. రావణాసురుడు వెనకటి జన్మలో మీ అన్న కావోను, అవునా" అంటూ నవ్వసాగేరు రావుగారు.

సరస్వతి ముఖం ముటముట లాడించుకుంటూ "ఆ వెక్కిరింపులకేం? నేనూ సినిమా స్టారులా వుందును. ఓ వంట మనిషిని, పని మనిషిని పెట్టండి. లేదా

కుక్కరూ, గ్యాసు పొయ్యి కొనండి. లక్షణంగా మూడు నిముషాల్లో వంట పూర్తి చేసి స్నోలూ, పౌడర్లూ, సెంట్లూ పూసుకొని అజంతా స్టైల్లో జుట్టుచుట్టుకొని నైలానులూ నైలెక్సులూ కట్టుకొని షోగ్గా పేపరు చదువుతూ సోఫాలో వాలి రేడియో వింటూ విటూ విసురుతూ నేటి నవనాగరిక యువతుల్ని తలదన్నేలా వుందును. మరి అవన్నీ ఏవీ? మండని పచ్చి కట్టెలతో వంటచేస్తూ పొయ్యి ఊదుకుంటూ వుండే అప్పలమ్మలా వుండక మరెలా వుంటారేవిటి?" అంటూ రెట్టించింది.

"అమ్మా! తల్లీ! నిన్ను కదిలించటం నాదే బుద్ధితక్కువ మహాప్రభూ! మాటలు నేర్పిన కుక్కని 'ఇస్కో' అంటే 'ఇస్కో' అందట. నీ నోట్లో నోరు పెట్టటం నాదే బుద్ధితక్కువ. ఇంతకీ నేను చెప్పవచ్చిందేమిటంటే నే నీ పూట భోజనానికి రాను. విందుపిలుపు వున్నది. ఆ సంగతి నీ చెవిన వేదామని. ఇంకపో! నీ పోపూ, పోపూ చూసుకో" అంటూ వెళ్ళిపోయేరు రావుగారు.

సరస్వతి "ఆ మాట ఇందాకనే చెప్పక పోయారూ. నాకీ అవస్థ తప్పునుగా" అంటూ విసుక్కుంటూ వంటింట్లోకి పోయింది. పొయ్యిమీద పెట్టిన పోపు నల్లగా మాడి పొగవుంది. పైగా చచ్చే శోష. పొయ్యి చప్పగా చల్లారిపోయింది. సరస్వతి మరింత విసుగుతో ఓ గ్లాసెడు నీళ్ళు పొయ్యిలో పోసింది.

3

"ఏమేవ్! ఏం చేస్తున్నావ్" అంటూ రావుగారు తమ మామూలు గొంతుతో పిలిచేరు.

"మజ్జిగ చేస్తున్నా" నన్నది కదలకుండా.

"తర్వాత చేసుకోవచ్చు. నా రుద్రాక్ష మాల ఎక్కడ? నేను జపం చేసుకోవాలి" అన్నారు రావుగారు విసుగుతో.

"టేబుల్ మీద వుంటుంది చూడండి" అన్నది సరస్వతి గొంతుకాస్త హెచ్చించి వంటింట్లో నుంచే.

"లేదు. నీవు వచ్చి చూడు" అన్నారు రావుగారు విసుగ్గా కంఠం పెంచి "లేదూ? ఏమవుతుంది, నిన్న ఆ మేడమీంచి తీసి టేబుల్ పైన పడేశానే ఏమవుతుంది? పిల్ల వెధవలు తీశారేమో అడగండి" అన్నది సరస్వతి చెయ్యి కడుక్కొని వచ్చి.

"నా కదంతా తెలియదు. నీవు వెతికి పెట్టు. అసలు నేను పెట్టిన చోటునుంచి నీ వెందుకు కదిలించేవు" అంటూ గర్జించేరు రావుగారు.

"ఆ మేడ తలుపు దగ్గరగా ఉంటేను ఎవరైనా అందుకుపోగలరని చెప్పి బల్ల మీద పెట్టేనే. రాత్రి పడుకోబోయేటప్పుడు చూసినట్లు గుర్తే" అంటూ యిల్లంతా వెతక సాగింది సరస్వతి భయపడుతూ. కాళ్ళు వణుకుతున్నాయి. గుండె దడదడ మంటోంది.

బల్లకింద, బల్లమీద కుర్చీల క్రింద, బీరువాల క్రింద అన్నిచోట్ల గాలించింది. పక్క బట్టలన్నీ విదిలించింది. కట్టుకునే బట్టలన్నీ విదిలించింది. ఎక్కడా కనిపించలేదు.

"ఏమైనట్లు?" సరస్వతి ముఖం వెలా తెలాపోయింది.

"ఏం! కనిపించలేదు కదూ? అసలు నేను పెట్టినచోటునుంచి ఎవరు తియ్యమన్నారు? జపముండా నీ తల తీసేస్తాను. డొక్క చీరేస్తాను. ఏమనుకుంటున్నావో? వెతుకు. ఇల్లంతా వెతికి గాలించి ఎక్కడ వుందో పట్టుకురా! అది లేకుండా నీ ముఖం చూడను. అన్నం తినను. పచ్చి మంచినీళ్ళయినా ముట్టను" అంటూ రౌద్రాకారం దాల్చిన రావుగారు చిందులు వేస్తూ బట్టలు వేసుకొని బయటికి పోయేరు. సరస్వతి దిక్కుచచ్చిపోయింది. మనస్సు బండబారింది. ఏ పనీ చేయబుద్ధి పుట్టలేదు. ఇల్లంతా గాలించింది. అయినా దొరక లేదు. "ఏమైనట్లు?" అదే అంతుపట్టలేదు.

ఎవరైనా వచ్చారేమోనని గుర్తు చేసుకుంది. ఎవరూ వచ్చిన జ్ఞాపకం లేదు. పిల్లలు ఆడుకొని వచ్చినప్పుడు కూడా తాను గదిలోనే వుంది. ఆ దండ మెడలో వేసి చూసుకొంది. తర్వాత బల్లపైన పడేసింది. డ్రాయరు సొరుగులోనైనా పడేసింది కాను. పెట్టెలోనన్నా దాచి పెట్టిందికాను. ఇలా పరిపరి విధాల తనని తాను నిందించుకుంటూ ఇల్లంతా వెతికింది వెతికిన చోటనే వెతికింది. అయినా ఫలితం శూన్యం.

పిల్లలకి అన్నం తినిపించింది. తనకి తిన బుద్ధి కాలేదు. ప్రొద్దునపోయిన రావుగారు మధ్యాహ్నం రెండింటికి వచ్చేరు. వస్తూనే.

"దొరికిందా?" అంటూ రంకె వేసేరు. సరస్వతి గజగజ వణికింది. పరిణామం ఎలా వుంటుందో తానెరిగిందే. రావుగారి కోపం సామాన్యమైందికాదు. పంతం పట్టి పట్లు ఉపవాసాలు చెయ్యటం, ప్రాణాల మీదికి తెచ్చుకోవటం. ఆ పైన సరస్వతికి లేనిపోని శ్రమ, బాధ, మానసిక వేదన. అలా కొన్నాళ్ళు గడిచేక సరస్వతి పలుమారు క్షమాపణలు చెప్పుకొని బ్రతిమిలాడితే కోపం కాస్త సద్దుకుంటుంది. మళ్ళీ యథాస్థితికి వచ్చేసరికి తాతలు దిగివస్తారు. సరస్వతికి ఇలాంటి చేదు అనుభవాలు జీవితం పొడవునా వున్నాయి. ఆవిడ బ్రతుకు దినదిన గండం నూరేళ్ళాయుష్షు అన్న తీరుగా జరుగుతోంది.

"దొరకలేదు నాన్నా" అంటూ పెద్దవాడు జవాబు చెప్పేడు.

"వెతకండి. ఇల్లంతా వెతకండి ఎలుకలు లాక్కుపోయి వుంటాయి. ఎలుక కన్నాలన్నీ వెతకండి" అంటూ ఆజ్ఞాపించి సామ్రాజ్యాన్ని కోల్పోయిన రారాజులా దిగాలుపడి కూలబడిపోయేరు రావుగారు. సరస్వతీ పిల్లలూ యింట్లో వున్న ఎలుక కన్నాలన్నిటిలోనూ చేతులు దూర్చినంత

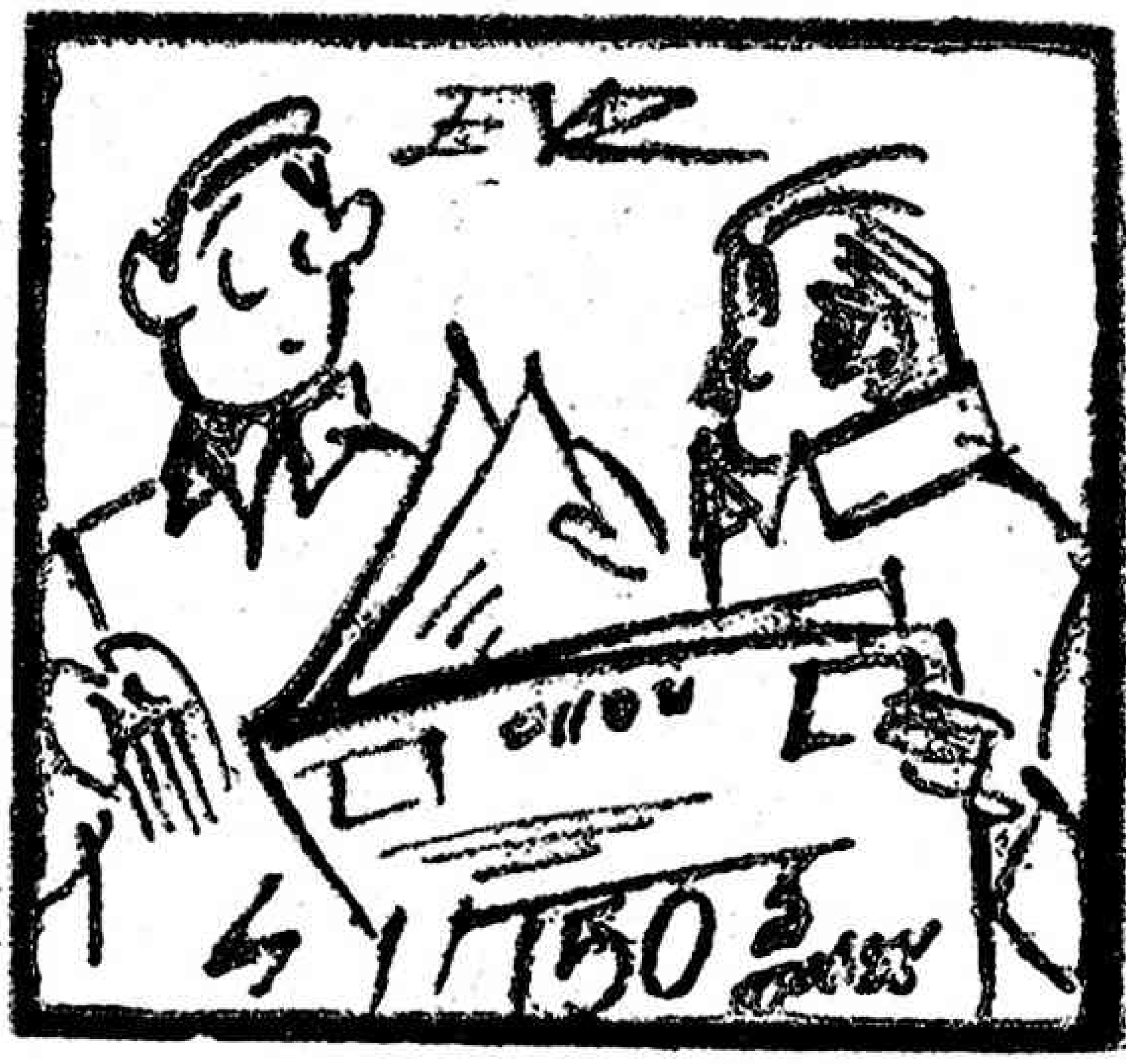

"ఈ చిత్రం ఎక్కడా ఆడుతున్నట్లు లేదు. 150వ రోజు అంటాడేమిటి గురూ?"

"ఆడుతుందని కాదు, విడుదలై నేటికి 150 రోజులని."

వరకూ పెట్టిచూశారు. పుల్లలు దూర్చిచూశారు తీగలు దూర్చి చూశారు. గునపంతో తవ్వి చూశారు. ఇంక యిల్లంతా త్రవ్వి వెతకటం ఒక్కటే మార్గంగా కనిపించింది. మరో ప్రక్కన రావుగారు జేబుల్ క్రింద కనిపించిన ఎలుక కన్నం తవ్వేరు. ఇటుకలు తీసేరు. ఇటునుంచి అటుకు మనిషి దూరేంత కంత చేసేరు. అయినా ఏమీ దొరకలేదు. నిరాశ చేసుకొని అదుపులోలేని కోపాన్ని దిగమింగటానికి వ్యర్థ ప్రయత్నం చేస్తూ పైమీద కండువా వేసుకొని బైటికి నడిచేరు.

"అన్నం తినరూ" అంటూ సరస్వతి సన్నటి గొంతుతో భయం భయంగా అడిగింది.

"ఏ శ్రార్థం తింటాను. నన్ను నీవు తిననిస్తావా? తిన్నగా బ్రతకనిస్తావా? ఈ ఇంటి ముఖం చూడను" అంటూ బైటికి పోతున్న భర్తని గట్టిగా వారించలేకపోయింది సరస్వతి.

"పోనీ మరొకటి కొనుక్కోండి ఏం చేస్తాం. ప్రాప్తం లేనిదానికి పరితపించి లాభమేమిటి? అయినా నష్టం ఎలాగూ

అయింది! తిండికూడా మానేసి ఆరోగ్యం చెడకొట్టుకోనడం దేనికి?" అంటూ వెంట పడిచి ప్రార్థించింది.

కాని సరస్వతి ప్రార్థనలు అతని చెవిని సోకలేదు. అతడు మండిపడుతూ గడప దాటేడు. సరస్వతి నిరసంగా చాప మీద వ్రాలింది. కన్నం తవ్వినచోట్ల మట్టితో పూడ్చింది. మరలా యిల్లంతా గాలించింది. అయినా ఆవిడ ప్రయత్నం ఫలించలేదు. ప్రొద్దుటి అన్నం అలాగే వుంటే పిల్లలికి తినిపించి మిగిలింది ముష్టివాళ్ళకి పడేసింది. రాత్రికి వంట మొదలెట్టింది. కళ్ళుతిరుగుతున్నా ఒళ్ళు తూలుతున్నా అలాగే కళ్ళల్లో వత్తులు వేసుకొని కూర్చుంది.

రాత్రి పన్నెండు గంటలకి వచ్చి తలుపులు విరిగిపోయేలా బాదేడు రావుగారు. హడలిపోయి తలుపు తెరిచింది సరస్వతి భయపడుతూ—

"దొరికిందా" అంటూ హూంకరించేడు రావుగారు.

"లేదు" అంటూ మెల్లగా హీన స్వరంతో జవాబిచ్చింది సరస్వతి నిలువెల్లా వణికిపోతూ.

"లేదూ! అవును! నీకు అశ్రద్ధ జాస్తి. భయం భక్తి శూన్యం. భర్తపట్ల అతని వస్తువులపట్ల శ్రద్ధాసక్తులు లేవు. నీ ముఖం నేనింక చూడను. నీకూ నాకూ రాంరాం! రేపే విడాకులకి ప్రయత్నిస్తాను. నన్నింక పలకరించకు. నీతోటి జీవితం నరకం" అంటూ వాల్చిన మంచంపైన వరిగేరు రావుగారు తూలుతూ వచ్చి. కాసేపటికే గుర్రుకొడుతూ నిద్రలోకి జారిపోయేరు నిశ్చింతగా.

సరస్వతి కంటిపైన కునుకు రాలేదు. విడాకులా ఇంత స్వల్ప విషయానికి విడాకులా! ప్రాణాలే శాశ్వతం కానప్పుడు వస్తువులు శాశ్వతమా? తానేం చెయ్యాలి? నలుగుర్లో నవ్వులపాలవుతూ విడాకులు తీసుకొని బ్రతకటమా లేక ఈబాధలనుంచి ఈ నరకం నుంచి శెలవు పుచ్చుకోవటమా? ఏమిటి తన కర్తవ్యం? తనది నేరమే! కాదనదు. కాని అంత చిన్న తప్పుకి ఇంత పెద శిక్ష! నలుగురితో వ్రేలెత్తి చూపించుకుంటూ నరకం చవిచూస్తూ బ్రతికేకన్న గుక్కెడు విషం పుచ్చుకుంటే సరి. ఒకే నిశ్చయానికి వచ్చిన సరస్వతి గుప్పెడు నిద్రమాత్రలు మ్రింగి నీళ్ళు గటగటా త్రాగి పడుకున్నది.

4

తెల్లగా తెల్లవారింది. అయినా యింట్లో అలికిడిలేదు.

"ఏం కాఫీ పెట్టావా? హోటల్‌కి వెళ్ళాలా" అంటూ అరిచేరు రావుగారు.

అయినా సమాధానం శూన్యం.

అరిచి అరిచి విసుగెత్తిన రావుగారు కోపం పట్టలేక వంటింట్లో మంచంపైన కాళ్లూ చేతులూ వ్రేలాడేసి పడుకున్న సరస్వతిని చూసి జడపట్టి ఒక్క గుంజు గుంజేరు. నిర్జీవమైన కళేబరం నేలమీద పడింది. చైతన్య రహితమైన సరస్వతి శరీరం చూసి నిర్విణ్ణుడైనారు రావుగారు. ఇంతలో పెద్ద పిల్లవాడు "నాన్నా! ఇదుగో దండ" అంటూ తెచ్చి యిచ్చేశాడు.

"ఎక్కడ దొరికిందిరా బాబూ" అంటూ అడిగేరు రావుగారు గద్గద కంఠంతో.

"పుస్తకాల రాక్ క్రింద పడి వుంది నాన్నా! నా గోలీ ఒకటి దానికింద పడితే కర్రపెట్టి లాగుదామని ప్రయత్నం చేస్తే గొలుసు వచ్చింది నాన్నా" అంటూ అమాయకంగా చెప్పేడు.

"అయ్యో! తండ్రీ! ఈ మాల కోసం మీ అమ్మని పొట్టన పెట్టుకున్నానురా తండ్రీ, అంటూ భోరున విలపించేరు సరస్వతి శవంపైన పడి. సరస్వతి మాత్రం దూషణ భూషణాల కతీతంగా నిశ్చలంగా నిద్రిస్తోంది. ★